

אביב קלר | אדזה דרור | ארנה וקסלר אל-חנני | אנדרס גורביץ | דנה כהן | דניאל צוברי
טומש בורן | טלי יאלונצקי | יהלי זיו | יובל ברכה סט | יעל רסנר | לירון דהרי | מאיה יעקובי
מדלן כהן | מירב רהט | נועם שחרוג | סיון שפנר | קרן שפילשר | רוני לנדה | רונן תנחום | ריקי סטולר

הפרח, חלק בלתי נפרד מהסביבה הטבעית של האדם, נמצא בטבע הפראי, העירוני והביתי. יש לו איכות מושכת וייחודית שמזמינה אותנו להתבונן, להרגיש ולחוות. הפרח נע בין השגור והבנאלי למופלא והייחודי, תנועה המבקשת מעבר ממבט חולף להתעמקות ושהייה.

"שדה הפרחים" הנפרש ומתגלה בתערוכה 'חי. פורח. דומם' צופן בתוכו את ההקשרים ואת השימושים השונים של הפרח. הוא פועל כשדה לרגשות ומחשבות וכמרחב להתבוננות בסוגיות אנושיות: חיים וכליון, זיכרון והיסטוריה, שייכות ומגדר, טבעי ומזויף, אישי וקולקטיבי.

לפרחים איכות מתעתעת, הם מפתים, ריחניים ויפים. לאורך ההיסטוריה החברה והפרט עושים בהם שימוש כאלמנט של קישוט. הם מהווים סמל לשגשוג, פריחה ומשמשים למחוות רומנטיות. לצד איכויות אלו מתקיים באופן אינהרנטי בפרח הקשר של קמילה, אבל וכליון. ובכך, נוכח בפרח מתח בין יופי, חיות והתחדשות לבין הרס, ריקבון ועצב. לעיתים קרובות קשה להחזיק בהיבטים אלו יחד אך הפרח, הן כממשי והן כדימוי, מכיל אותם כשלם.

הפרח, מעצם היותו איבר הרבייה של הצמח, טומן במהותו את האפשרות לצמיחה ולהתפתחות. דימוי הפרח, כמוהו כחווייה האנושית, צופן בתוכו את החיים ואת המוות את החי והדומם, והתנועה המתמדת בין אלו מזמינה אותנו להתבוננות מעמיקה במחזורי החיים.

אביב קלר / 'לנטנה', 'פלומריה'

הציור שלי הוא פרי התבוננות בסביבה הקרובה בה אני חי ופועל. אני משתייך באופן אבסולוטי למרחב בו אני יוצר ומאידך, מודע לארעיות שלו ושל שהותי בו. אני בוחר לחיות במקומות שיש בהם חיבור בין עירוניות לטבע. הטבע מעניין אותי כמקום של שלווה נפש, חיבור וחזרה לאיזו בראשיתיות. אני מתעניין בצמחייה מקומית, שיחי בר שקיימים במרחב (לנטנה, עופרית הכף, טקומריה). אני עוצר על איזשהו רגע אקראי ומבחין בו, הרגע הזה בו האור נופל בצורה מסויימת ועוד מעט יחלוף וייעלם.

אני עובד בשתי טכניקות - שמן ורקמה. שתיהן גלגול עדכני של טכניקות מסורתיות. שני המדיומים מחייבים עבודה עמלנית ארוכת טווח, מנותקת מקצב החיים המודרני, אך התוצאה היא ראי ההווה. הציור והרקמה מקיימים דיאלוג מתמיד ביניהם: שואבים זה מזה אלמנטים, הן צורניים והן תוכניים ובו זמנית מתפתחים בשני ערוצים מקבילים.

אני רואה את הריאליזם כחיבור של אלמנטים מופשטים, אבסטרקט-ריאליזם. הצמחייה מעצם היותה אלמנט אורגני, בעלת צורות אמורפיות, לעומת צורות מהונדסות מעשה ידי אדם. היחסים הנוצרים בין הצורות הללו, כאשר הם מוארים באופן מסוים המפרק ומחבר אותם, אני רואה אותם ככתמי צבע מופשטים. היצירה מנסה ללכוד תחושות, רגשות, שכבות. לנסות להאיר מקומות חבויים ולשקף דרכם איזו מהות אנושית.

היבט נוסף שמעניין אותי הוא העיסוק ביופי כמהות. באמנות הישראלית אתה נדרש להגיב למציאות - אני דווקא מחפש להתנתק מזה, לתת לאמנות להגיב לאמצעים שמהם היא מורכבת, לרוקן אותה מסיפוריות ולמלא אותה בתוכן שהוא נטו ויזואלי. להביא את היופי הזה שאנחנו לא עוצרים להבחין בו למרות שהוא נמצא לנו מול העיניים בגלל שאנחנו עסוקים כל הזמן במציאות הפוליטית הקשה.

אדזה דרור / 'קו פרשת המים'

'קו פרשת המים' צילום המציג רגע מכריע שבו הקיום והיופי נבחנים דרך עדשת הפירוק והחלוקה. הפרח והגבעול, המים והיעדרם, והקו האופקי הבותר את הדימוי – כולם יוצרים מרחב סטרילי שבו הזמן עוצר, והאובייקט הופך לסמל. הפרח הענוג, סמל לנשיות ועדינות, מוצב בניגוד לגבעול החשוף, חזק אך גם רך, וכך נשברת הדיכוטומיה בין נשי לגברי.

המעשה האנושי של קטיעה והצבת האובייקטים בתוך מסגרת ביתית מעלה שאלות על ניכוס היופי והשליטה בטבע. ברקע הלבן, הנקי, מתקיימת דואליות של טוהר וריקנות, המזמינה התבוננות על מחזוריות החיים – פריחה, דעיכה והתחדשות – ועל זמניותם של הדברים מול רגעי נצח שמציע הצילום.

ארנה וקסלר אל-חנני / שביר א, שביר ב

אשכול פרחים שפרץ מבעד לרשת סורגים בפארק הירקון היווה את ההשראה שלי לציורים. הפרחים - חלקם בשיא פריחתם וחלקם חסרי חיות, בשלבים שונים של קמילה - נתפשו בעיני כדימוי למצב החטופים. רציתי להעניק את מלוא תשומת הלב לפרחים ולהשאיר את המצע בתולי ולכן בחרתי במצע פחות שגרתי. נייר בעל מרקם מיוחד, שציפיתי בשלאק (לכה טבעית המיוצרת ע"י חיפושיות), המעניק לנייר גוון זהוב ומאפשר לעבוד עליו בצבעי שמן. באותה דרך, עבדתי על דימוי נוסף של פרחים, אף הם בשלבים שונים של קמילה, שמשו במראה הויזואלי שלהם הרגיש מאד אנושי.

עבדתי במקביל על שני הציורים, אולם כשסיימתי לצייר את הפרחים, משהו הרגיש לא נכון. התסכול מחוסר ההתקדמות במגעים לשחרור החטופים הציף אותי בכעס והרגשתי צורך לבעוט בעדינות וברכות של המצע הבתולי. רציתי להחליפו בכתם שחור, שבסופו של דבר מצא את ביטויו כלוח שחמט, כמו מבקש לעקוק את זעקתם של מי שמשחקים בחייהם.

כך נבנה הציור בצורה הפוכה. במקום שהרקע השחור ייוצר בצורה מסורתית, כמריחת צבע מהירה - בסיס לדימוי שמעליו, הוא נבנה בעמלנות על גבי הדימוי הקיים של הפרחים, כשכבה תוחמת, טעונה.

אנדרס גורביץ' / 'בוגנוויליה על מפת 3', 'בוגנוויליה על מפת 4', 'בוגנוויליה 27'

העבודות שבתערוכה שייכות לסדרת ה"בוגנוויליות", המציגה דימויים של הצמח בהעדר סביבתו. אנדרס מפרק את הדימוי לכדי נגיעות עדינות של הדיו על הדף ובונה את הקומפוזיציה בפעולה מדיטטיבית שעוקבת אחר הניואנסים של הצילום עליו הוא מתבסס. חלקן כאילו מרחפות באוויר וחופשיות, לעיתים ניתן לזהות אלמנטים אורבניים מעצם אי-קיומם על הדף שמדגישים את גבולותיה של בוגנוויליה במפגש עם האדם.

בנוסף, האמן בוחר בדימוי של הצמח כאייקון לייצוג הסביבה הים תיכונית, בייחוד בישראל - ומנציח את רגע עלייתו לארץ (מארגנטינה) ובו התפעל מנוכחותה המרהיבה הצבעונית, השתלטניים, והעוקצניים.

בעבודות על המפת, האמן מצייר מזיכרון על גבי המשטח בעודו מקופל - וכאשר נפתח, השכבות שהיו מקופלות מגלות את המעבר של הדיו בין שכבות המפת - כמו חודרות אל הזיכרון - ומציגות העלמות ופירוק הדימוי.

דנה כהן / 'טבע דומם מס' 20', 'טבע דומם מס' 23'

היצירות טבע דומם מס' 20 וטבע דומם מס' 23 מהוות חלק מסדרת רפרודוקציות מודרניות המבוססות על ציורי טבע דומם קנוניים מתקופת תור הזהב ההולנדי. באמצעות פעולת גריסה וליבוד, פסולת טקסטיל נגרסת לכדי פלטת סיבים צבעונית ומונוכרומטית, המקיימת כמעין גרסה חדשה לצבעי השמן המסורתיים.

הבחירה בציורי טבע דומם נועדה להנציח את הטבע בזמן ששכחנו את כוחו בעידן הנוכחי- האנתרופוקן, בו האדם רואה את עצמו ככח גיאולוגי. בעידן זה, המאופיין בשינויים מואצים ובמשברים הנגרמים על-ידי האדם, בולטת תעשיית האופנה המהירה האחראית לחלק ניכר מכמות הפסולת האנושית, לפליטת גזי חממה, לזיהום מקורות מים ולניצול כח אדם תוך דחיקתם של בתי מלאכה מקומיים. בפעולה האמנותית מתאפשר מעגל חיים חדש לבגדים שהשימוש בהם תם וערכם עולה בדרגה לכדי חומר ראוי ליצירת עבודת אמנות.

דניאל צוברי

ציור פרחים עבורי הוא דרך ללכוד את הרגע החולף של הטבע ולהעניק לו חיי נצח. אני שואב השראה מהטבע, מהצבעים, מהמרקמים ומהאור החודר בין עלי הכותרת, ומשתמש בטכניקות קלאסיות כדי ליצור עומק, רגש ותנועה. כל ציור הוא מחקר של יופי ועדינות, ניסיון להביא את הנשמה של הפרח אל הצופה. אני שואף ליצור תחושת תלת-ממדיות שמכניסה את הצופה אל תוך הרגע הקסום של הפרח, כאילו הוא ממש שם, נוגע ומריח את יופיו.

'אדמונית החורש', ציור בהשראת האיורים הבוטניים מימי הביניים שמתאר את מבנה הפרח. צמח נדיר בצפון ישראל, וזהו הגבול הדרומי בו הוא גדל בעולם.

'פרח גן העדן', ציור בהשראת האיורים הבוטניים מימי הביניים שמתאר את מבנה הפרח. הציור מתאר זן פחות מוכר של ציפור גן העדן, והוא נעדר את הצבע הכתום האופייני.

'ספרקליה', ציור בהשראת האיורים הבוטניים מימי הביניים שמתאר את מבנה הפרח. צמח פקעת מקסיקני בעל מראה סחלבי.

'פרחים – טבע דומם', ציור בהשראת תקופת Dutch Golden Age. בציור ניתן לראות פרחים נובלים ופרחים טריים שמסמלים את מעגל החיים.

טומש בורן / 'אגרטל פרחים', 'פרחים בקנה'

ביצירותיי אני עוסק בזיכרון ובאלימות – אישית, לאומית ואוניברסלית. אני לא מנסה להציג את האלימות עצמה, אלא את הסימנים שהיא מותירה אחריה, ואת שבריריות החיים כתופעה נצחית. בעבודותיי אני משתמש בחומרים כמו רשת ברזל, אזיקונים, סכינים וספריי צבע, תוך ביצוע פעולות אלימות של קטיעה, אזיקה וירי. המתח בין מגננה למתקפה, הסבל האנושי ומלחמת הקיום שבני האדם חיים בתוכה, הם נושאים מרכזיים בעבודתי.

מבט ראשון ביצירות עשוי לשדר כאב, חרדה ומחנק, אך בתוכן טמונות גם נגיעות של רומנטיקה ותקווה. החומרים והטכניקות שאני משתמש בהם מבטאים את האגרסיביות שבאלימות, אך יצירותיי יציבות ועומדות בפני עצמן. אני מאמין כי אלימות המאבק האנושי היא נשגבת ומלאה ברגעים של יופי ואסתטיות.

טלי יאלונצקי / 'פרחי בר', 'רקפות', 'שושנים', 'שושנת המים'

אני אוהבת לצייר רגעים נוסטלגיים מהעבר, פרפרים ציפורים או את הטבע. הטכניקה העיקרית שלי בשנים האחרונות זה צבעי אקריליק על קנבס או עץ. לתערוכה חי. פורח. דומם ציירתי סדרה של כמה ציורי פרחים. בתהליך העבודה שלי עוד כשהקנבס לבן אני שואלת את עצמי איזה נושא אצייר היום, פרחים זו תמיד בחירה אהובה. אני מוצאת בהם המון נחמה ואוהבת לחקור את הקו, הכתם, הצבעוניות והתנועה ביניהן.

יהלי זיו / 'מענית'

כשאני חושבת על פרחים, הזכרונות הכי מוקדמים שלי הם טיולים בקיבוץ של סבא וסבתא שלי, קיבוץ מענית. סבא שלי ידע להסביר על כל צמח ופרח, ומכיר כל ציפור ביער המיוחד של הקיבוץ.

בשנים האחרונות מאז שאני אמא, הרבה מהיצירה שלי מגיעה מתוך חוויה ילדית וראשונית. וכך, גם ליצירה הזו בחרתי טכניקה שמתחברת לי לתקופת הילדות, בחרתי ליצור מובייל עשוי קרטון, של אלמנטים זכירים מהקיבוץ ומהטיולים ביער, מקום שהיווה עבורי את המפגש הכי ראשוני וגולמי שלי עם פרחים ופריחה, ומהווה עבורי השראה מאז ועד היום.

יובל ברכה סט / מים חיים

אני בחודש שמיני

יש לי בטן ענקית ובעל בעזה במילואים

אין שביב של וודאות

הלב שלי שבור וכואב

יותר מידי רע קרה

ועדין קורה

העצב עוטף אותי וזה מאיים להשתלט על כל מי שאני

הראש מת מפחד

שרק יחזור הביתה

בבקשה שזה יגמר כבר

ואז בעיטה מהבטן

התרגשות

ועוד אחת

ואני מתחילה לבכות משמחה

מחבקת את הבטן

מלאה בציפייה

מדמיינת אותנו משפחה שלמה

אויר לנשימה

הדמעות הן אותן דמעות

דיסוננס בין כאב פחד לאהבה

יעל רסנר / struggling with goodbye

בעבודות הצילום שלי אני עוסקת בתיעוד אישי-יומני של אירועים מחיי ומבקשת לחקור רגעים יומיומיים בחיים, בנאליים יותר או פחות, ולזקק מתוכם את האלמנט שהופך אותם למשמעותיים עבורי. לאורך שנים אני נמשכת לזרי פרחים בשלב נבילתם ולתיעוד תהליך הנבילה. כעבור תקופה של חזרתיות אינטנסיבית, התחוור לי כי למעשה התיעוד משמש עבורי כטקס פרידה. ככל שצילמתי יותר הבנתי שהתהליך מסמל עבורי התמודדות מורכבת ומתמשכת בחיי האישיים עם פרידות, עם סופים בלתי נמנעים.

שמו של הפרויקט "struggling with goodbye". בדומה לתהליך פרידה, מראה הזר ההולך ונובל מייצר בי תחושת חוסר אונים, שכן אין לי שליטה על המצב. פעולת התיעוד עוזרת לי לשחרר, לקבל ולהשלים עם הזמניות של הדבר ומאפשרת לי להחליף את חוסר האונים בפעולה. העבודה מצולמת בפילם, טכניקת הצילום המועדפת עליי.

לירון דהרי / Ashes To Flowers (סדרת עבודות)

את הטקסט והיצירה של הקולאז'ים הכנתי בתחילת נובמבר 2023 חודש אחרי השבת השחורה והמפוחית. אף פעם לא הבנתי מהי תקווה וכמה היא הכרחית בשביל להתקיים ורק כשהכל נשרף הרגשתי אותה בכל מקום בגוף שלי. לפני אותה שבת הייתי מבקרת הרבה בעוטף ובשבתות היינו מטיילים בשדות ובמרחבים שהיו מלאים בפרחים, שלוש שנים שנגמרו באותה שבת ומאז לא חזרתי. הטקסט הקצר שכתבתי שיצרתי את הסדרה Flowers To Ashes. חלק קטן מהפרחים שיש בנגב ובאזור העוטף. עוד מעט חורף ואז אביב ואני מקווה שהכל יכוסה בפרחים, מרבדים של פרחים, מצפון עד דרום. שנוכל לנשום פרחים, טבע וחיים. כאילו מעפר פורחים כלנית, חרדל השדה, צבעוני ססגוני, חלמונית גדולה, צהרון קטן, נרקיס.

מאיה יעקובי / להיות כמו הירח (סדרת עבודות)

מאז ומתמיד אני מצלמת את אמי, בכל עונות השנה, בבית ובחוץ. גינת הבית היא הממלכה שלה. המקום בו היא מבלה ועומלת, מטפלת בכל עץ ופרח בתשומת לב מקודשת.

סדרת הצילומים הזו מראה את שומרת הגן בימים פחות קלים, ימים של מועקה נפשית ומאבק פנימי גדול. אך גם בתוך המשבר היא הצליחה לשמור על ממלכת הפרחים שלה שהיא כל כך אוהבת ומסורה אליה.

בסדרה מוצגת אמי בפרגמנטים משגרת הבוקר שלה בחודשים הללו, בכולם משתלבת דמותה עם הפרחים שהצליחו מעט להאיר את הימים שלה ושלי. הצילומים מצולמים במצלמת פילם בטכניקה ידנית של חשיפה כפולה.

הצילומים של אמי מוצגים לאחר חלוף הסערה, כשהפרחים בפנים ובחוץ חזרו לפרוח.

מדלן כהן / פרחים בוכים בשחור ובלבן

פרחים בוכים בשחור ולבן. שם העבודה מרמז על חיבורים שבין זמנים ומרחבים שונים. פעולת הרישום במחברת שנעשתה מתוך התבוננות בצילום, מחברת בין המבט המשתהה למבט הלוכד את הרגע. הלבן מתחבר לשחור, הפרח לאנושי, העבר להווה, הולדת האהבה לכאב הפרידה.

מירב רהט / פרחי בשורה; תקוות ואכזבות, 2023-25

17 בנובמבר 2023. ארבעים ושניים ימים מאסון השבעה באוקטובר, מופיעה לראשונה על מסך הטלוויזיה כותרת על מגעים לשחרור חטופים. באגרטל, הניצב על מדף סמוך, זר פרחי שושן צחור שקיבלתי מתחיל לפרוח ומפיץ ריח נפלא. נתלית בפריחה המופלאה כסימן של תקווה אני מייחלת שהשושן הצחור - הפרח אליו מתייחסים כ"פרח הבשורה" שהמלאך גבריאל החזיק בידו כשהגיע להודיע למרים שהיא תלד את בן האלוהים - יהפוך שוב מוטיב חזותי שמביא איתו הודעה של בְּרָכָה. אך הימים חלפו. הפרחים הלכו וקמלו. הכותרות במסכים המשיכו להצהיר על עסקה שמבשילה, ושום דבר לא יצא לפועל.

מסרבת לוותר על התקווה שעלתה בי למול הפרח הסימבולי, הוצאתי את השושן הצחור מתוך האגרטל והנחתי למשמרת בין שני דפים. אות של תקווה בציפייה להודעה על שחרור חטופים, ופרח ראשון מתוך סדרה ארוכה של פרחים שהלכו והתווספו אליו.

24 בנובמבר. עסקה ראשונה יצאה לפועל. שבע פעימות בהן כולנו החסרנו פעימה, ואחריהן עצירה ארוכה עד להסכם נוסף ומהלך מורט עצבים של שיחרור חטופים, ששוב נעצר, ועדיין לא הסתיים.

מאז אותה הודעה ראשונה על מגעים לשחרור חטופים ועד היום אני אוספת, שומרת ומשמרת "פרחי בשורה", "פרחי תקווה" וצמחים שהופכים ייצוגים סימבוליים לרגעים של שמחות, תקוות ואכזבות - פרטיות ולאומיות. אסמבלאז' נקודות בזמן כסיפור אישי-מקומי; והנכחה של ציפייה מתמשכת ליום בו לא יישאר בעזה אף חטוף בגינו יש בי צורך לתעל את חוסר האונים ליצירה הנושאת בקרבה תקווה לשובם.

נועם שתרוג / קוצים (סדרת עבודות)

בעבודה זו אני מבקשת לחקור את הדימוי הבוטני ונוף המולדת, מושגים עליהם גדלתי והתחנכתי, בצורה מורכבת ושואלת שאלות. בחרתי לעשות זאת דרך דימוי הקוץ, מבחינה בוטנית קוץ הוא פרח, אך מבחינה תרבותית אינו זוכה לאהדת הפרחים. לרוב, הוא מסמל כאב, יובש, נוף של שטחי בור- אזורי שוליים נשכחים. חרטתי דימויים של קוצי בר ארצישראליים מתוך מגדיר הצמחים, המסמל בעיני את פעולת הסימון וההגדרה של הטבע כשייך לתרבות מסוימת.

האנציקלופדיה העברית, גם היא סמל תרבותי ועברי, המסמן ומגדיר. בחרתי להתייחס לדפים, כחומר פיסולי ולבחון את היכולת שלי לערער את "כתבי ההיסטוריה" על ידי פעולה של גריעה, כמו "חפירה" בשכבות הדפים. אני מעוניינת לבחון את הקשר שנוצר בין הערך באנציקלופדיה לבין דימוי הקוץ- בין ההגדרה הכתובה לבין הדימוי הפראי, בין המקום לבין פעולות האדם והפעולות שלי.

סיון שפנר / פיתס

סדנאות הקרמיקה המסורתיות אשר פעלו באזורנו במאות האחרונות הלכו והתמעטו בחלוף השנים. שיטות הייצור המסורתיות בסדנה הוחלפו בשיטות זולות ויעילות יותר במפעלים. את בעלי המלאכה החליפו המכונות ואת החומר המקומי החליף הפלסטיק האונברסלי. עם זאת, אלמנט מרכזי אחד נותר מהמקור- צבע החומר. עיצים עשויים פלסטיק חום אדמדם, המדמים את חומר הטרהקוטה המקומי. התפתחויות חומריות מסוג זה בתרבות החומרית שלנו מנכיחות נדבך בחוויית הקיום האנושי, אשר הולכת ומתרחקת מהמקור. העבודה מנסה לבחון הפער שבין המקורי לדימוי, הידני למתועש והטבעי לסינטטי.

הפיתס הנו כלי קיבול, אך הפונקציה של ההכלה ביצירתה של שפנר משובשת, ישנם חורים. אם היינו מדמיינים את היצירה כמיכל לפרחים, המים היו זורמים והפרחים קמלים במהירות. ובכך הפיתס של שפנר צופן בתוכו גם היבט של 'החלום ושברו', הפוטנציאל לקיום ופריחה אל מול המציאות המחוררת. משל לפרחים והניסיון המועד לכישלון של השארת הפרחים חיים לאחר קטיפתם, אך זה אינו בטבעם.

קן שפילשר / אל תסכל בקנקן

אחד המנהגים הנפוצים והפופולארים של החברה הרוסית הוא לקנות זר פרחים, לא רק ימי הולדת. רוסים אוהבים פרחים. פרחים הם ביטוי לאהבה, לריספקט, לתודה, למזל. זה הרבה יותר מכל בונבוניירה. זה בסיסי.

אני זוכרת שבילדותי הגעתי לבית של חברה הבית פשוט, מאופק בפינת האוכל שולחן עם מפה צבעונית, סלסלה, צלחות קטנות ופרחים באגרטלים. פרחים פשוטים, כמו צרורות שניקנו בחנות. זה היה נראה לי כמו "שולחן חגיגי" כששאלתי אם יש למישהו יומולדת, החברה הסבירה לי שככה נהוג אצלם וגם אם אין כסף- זר פרחים ישמח לב אנוש.

העבודה 'אל תסכל בקנקן' נולדה מתוך הזיכרון הזה, ושם העבודה נלקח מעולם הסטיגמות. שנת 2024 אחרי ה-7 באוקטובר, שהמוסר עבר פשיטת רגל, שהאנטישמיות בעולם בשיאה הגיע הזמן שנסתכל לאנשים בלבן של העיניים. הפרחים נצבעו וצוירו בצבעי "שק המהגרים".

רוני לנדה / Rosa Labia Majora

במבט ראשון, Rosa Labia Majora של רוני לנדה נדמה כשייך לאוסף טבע-דומם קלאסי – עד שמתקרבים, והעלי הכותרת מתגלים כמשהו אחר לגמרי. לנדה משחקת על הקו הדק שבין הטבעי למבוים, בין החושני למדעי, ומציגה ורד שלא רק פורח, אלא גם לוחש, נושם, ואולי אפילו מגחך למתבונן המבולבל. החימר הפולימרי מדמה באופן כמעט מטריד עלי כותרת בשרניים, בעוד הלחות המבריקה שבמרכז הוורד מעוררת תחושות שנעות בין סקרנות, עונג ומבוכה קלה – ולמה לא בעצם?

בתוך התערוכה הקבוצתית, שחוקרת את דימוי הפרח על כל משמעויותיו. העבודה מציעה מבט אחר, נועז וחסר התנצלות. אם הפרח נתפס בתרבות המערבית כסמל לתום, אהבה ורומנטיקה – כאן הוא גם גוף, תשוקה, עוצמה נשית, ואולי אפילו קריצה ביקורתית לאופן שבו דימויים בוטניים וארוטיים נשזרו זה בזה לאורך ההיסטוריה. לנדה פורצת את הגבולות שבין הצומח לאנושי, בין העדין לבוטה, ויוצרת אובייקט שהוא בו-זמנית פסל, סמל, ואולי גם הזמנה להתבוננות מחודשת על האופן שבו אנחנו רואים – ומדמיינים – את העולם שמסביבנו.

רוני תנחום / 'חלום בר פראי'

"חלום בר פראי" חוקר את גבולות הזיכרון, היצירה והתפיסה. סרט זה, שנוצר באמצעות בינה מלאכותית, חושף את השתקפותה המורכבת של המכונה על הטבע – עולם שהיא 'זוכרת' אך מעולם לא חוותה פיזית.

באמצעות שיטוט במרחב הסמוי של הבינה המלאכותית, האמן חושף את פרשנותה של המכונה לחיים, את תפיסתה את העולם האורגני ואת הנרטיב הפואטי שלה על צמיחה ושינוי. הסרט נע בין נופים אבסטרקטיים ובוחן את המתח הדינמי בין המלאכותי לטבעי, בין הדמיון למציאות.

כפי שהוא חקירה על חלומותיה של מכונה, כך הוא גם מדיטציה על מערכת היחסים המתפתחת של האנושות עם הטכנולוגיה ככוח יצירתי. חלום בר פראי מדמיין מחדש את הטבע מבעד לעיניה של תודעה דיגיטלית צעירה ומתהווה.

ריקי סטולר / 'קדחת הטוליפ'

נסעתי להולנד ללימודים עם התרגשות של תיירת וציפייה שאולי אמצא שם בית. אבל מהר מאוד, התעלות, תחנות הרוח ופרחי הצבעונים איבדו את הזוהר שלהם והפכו מדימויים של חופש לסמלים של ניכור ובדידות. הצבעוני, שהובא מאסיה להולנד בתקופת "תור הזהב", הפך לאייקון של שפע ונוסטלגיה, אבל מאחוריו מסתתר סיפור על טרנד חולף, בועה כלכלית שהתפוצצה, והיסטוריה של סחר וניצול. בעבודתי, אני רושמת בפחם את הקריסה-האישית וההיסטורית, ובוחנת את היחס בין תחושת שייכות להיעלמות בתוך הזיכרון הקולקטיבי.

